

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλν Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ἐνδισφύρετο δι' ὅσα τῆ ἀφγελίτο (Σελ. 763).

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ τοιαύτη εὐτυχία ἦν τόσῃ μεγάλη, ὥστε δὲν εἶχε τολμήσει νὰ φαντασθῆ αὐτήν.

Πρὸ τῆς συνεντεύξεώς του μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ δὲν ἠσθάνετο δι' αὐτὴν εἰμὴ ἀγρία πάθη μεμιγμένα μετ' ὀργῆς καὶ πόθων ἐκδικήσεως.

Νὰ ἔχῃ ὑποχέριον τὴν κληρονόμον τῆς ἀλαζόνος ἐκείνης φυλῆς, ἥτις ἐστέρει αὐτοὺς τῆς περιουσίας, ἐφ' ἧς τοσαῦτα εἶχον δικαιώματα, καὶ ἥτις, μὴ ἀρκουμένη εἰς τοῦτο, ἐθεώρει τοὺς Κερανδάλ ὡς ἐπαίτας καὶ δούλους, ὡς τοὺς ἐσχάτους τῶν πενήτων, νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῇ τὰς ἐσχάτας τῶν ὕβρεων, ἵν' ἀποπλύνῃ ἐκείνας, ἃς ἡ οἰκογένειά του ὑφίστατο πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος, νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν εἰς τὴν μητέρα τῆς, τὴν ἀλαζόνα μαρκησίαν, ἥτιμασμένην καὶ περιϋβρισθεῖσαν, τοῦτο ἦν ἐκ τῶν ἄλλοτε διακαεστέρων πόθων του.

Ἐσκέπτετο, ὡς καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅπως οἱ τιμαριώται λησταὶ τῶν παρελθόντων αἰώνων, οἵτινες, ὀχυρούμενοι ὀποισθεν τῶν τειχῶν αὐτῶν οὐδὲν ἐφοβοῦντο, ἦσαν δ' ἔτοιμοι νὰ καύσωσιν αὐτὰ καὶ νὰ ταφῶσι μετὰ τῶν πολιορκητῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπιά των, ἂν ἔβλεπον ὅτι ἠδυνάτουον πλέον ν' ἀντιστῶσι.

Καὶ ἡ Καικιλία δι' ἑνὸς βλέμματος, διὰ μιᾶς λέξεως εἶχε μεταμορφῶσει τὸν λύκον τοῦτον εἰς κῦνα πιστόν!

Πᾶσα ἡ ἀγριότης τοῦ Κορεντίνου καὶ ἡ τραχύτης αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν ὡς διὰ μαγείας.

Εἰς μίαν ἐκείνης διαταγὴν θ' ἀνελάμβανε τὰς δυσχερεστέρας ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ κινδυνωδέστερα ἔργα· οὐδὲν θὰ ἐφαίνετο αὐτῷ ἀδύνατον.

Χωρὶς νὰ ἦναι νομομαθής, εἶχεν ἐν τούτοις ἀρκούσας πρακτικὰς γνώσεις καὶ φυσικὴν ἰδιοφυίαν, ὥστε νὰ ἐννοῆ εὐκόλως τὸ ἀληθὲς παντὸς πράγματος.

Δὲν ἦτο ζηλότυπος διὰ τὸν δ' Ἀμβαρές. ἠσθάνετο ὅτι ἡ Καικιλία δὲν ἠγάπα τὸν κόμητα. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἐπροξένει αὐτῷ φρίκην ἦν ἡ ἀποκαλύψις τῶν φοβερῶν μυστικῶν τῆς οἰκογενείας του, ἐξ ὧν θὰ κατέρρεε τὸ εὐθραυστον οἰκοδόμημα τῆς διαβλεπομένης εὐδαιμονίας, ὅπερ τὸ φύσημα κακοβούλου διαβάτου, ὡς τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦ Πορνιγούεν, ἡ ὁ

δάκτυλος τῆς τύχης ἠδύναντο νὰ καταρρίψωσιν εἰς ἐν δευτερόλεπτον.

Ἄ! ἂν ἠδύνατο ἡ ζωὴ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου!

Βεβαίως θὰ ἠκολούθει ἄλλην ὁδόν!

Θὰ ἐμιμεῖτο τὸν ἀδελφόν του Κλαύδιον, ὄντινα πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐμέμφετο!

Θὰ ἐξήλειφε διὰ τοῦ αἵματός του τὰς ἐρυθρὰς κηλίδας, τὰς ἀτιμαζούσας τὴν οἰκογένειάν του!

Ὅπωςδὴποτε ὁ Κορεντίνος εἶχε τελείως μεταμορφωθῆ.

Ὁ στρατηγὸς δὲ Σαμβερζύ, ὅστις πολὺλακίς εἶχε συναντήσῃ αὐτόν, δὲν ἀπέκρυπτε τὸν ἐνθουσιασμόν του.

Εἰς τὴν τράπεζαν κατὰ τὸ γεῦμα, ἐξεθίαζεν αὐτόν παρὰ τὰ νεύματα τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἥτις ἐνδομύχως μὲν ἔχαιρεν, ἠσθάνετο ὅμως τὸ μῖσος τῆς μητρὸς τῆς ἐξεγειρόμενον κατὰ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τοῦ Πενοέ.

— Λαμπρόν παλληκάρη! τύπος ἱππότη. Ἦθελα νὰ τὸν ἔβλεπα εἰς τὰς σταυροφορίας μαχόμενον μετὰ τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν θώρακα.

— Ἄλλ' εἶνε πτωχός, παρετήρησεν ὁ δὲ Πρέλ.

Ἄλλ' ἂν ὁ Κορεντίνος εἶχε μεταμορφωθῆ, ὁ ἀδελφός του Ἰάκωβος δὲν εἶχε καὶ αὐτὸς λόγους ὅπως ὑποστῆ τοιαύτην μεταμόρφωσιν.

Δι' αὐτόν ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχθῆ μετὰ τὸν τοῦ μεγάλου πύργου καὶ τοῦ μικροῦ, δὲν καθησύχαζε δὲ διὰ ματαίων ὑποσχέσεων, ἃς δὲν ἠννόει.

Δὲν ἐνεπιστεύετο πρὸς τούτους τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς οὐδένα ἐξεμυστηρεύετο τὰ μυστικά του.

Μετὰ τὴν συνεννόησιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Κορεντίνου παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ Πενοέ, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη νὰ ἐνεργήσωσιν ἀνευ ἀναβολῆς, ἦν πάντοτε ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀνεμίειεν αὐτάς, ἐν ἀρχῇ μετ' ὑπομονῆς, εἶτα δ' ἤρξατο ἐκπλησσομένους διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ Κορεντίνου. Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν διηλθεν ἀπαρατήρητος δι' αὐτόν. Ἐπέστησε τότε τὴν προσοχὴν του.

Παρέστη κατὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ Κορεντίνου μετὰ τῆς Καικιλίας εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν, χωρὶς δὲ ν' ἀκούσῃ τί εἶπεν, ἠννόησεν οὐχ ἤττον τί μετὰ αὐτῶν ἐλέχθη.

Καὶ κατελήθη ὑπὸ ἀγρίας ὀργῆς κατὰ τῆς Καικιλίας, ἥτις ὡς ἡ Δαλιδὰ ἠθελε ν' ἀφοπλίσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἀνίσχυρον τὸν ἀδελφόν του.

Αὐτὸς ἠθελε τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἐκείνου, τοῦ πρὸ πολλοῦ ἀρξαμένου, εἶτε ὑπὲρ εἶτε κατὰ τοῦ Πενοέ. Ἄν ἡ τύχη κατεδικάζεν αὐτοὺς θὰ ὑφίσταντο τὴν συμφορὰν ἀγογγύστως.

Ἦθελε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ τελευταῖον ἐπιχειρήμα.

Ὅτε ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Μισὸ καὶ τοῦ Λεσιγιδου ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἐπειράθη καὶ πάλιν νὰ πείσῃ τὸν ἀδελφόν του νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου

των, τὸ ὅποῖον αἱ ἀφροσύναι-τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ καθίστων τόσον εὐκόλον.

Ἀνεμίειεν ἔτι, ἀλλ' εἰς μάτην.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῶ ὁ λοχαγὸς περιεφέρετο περὶ τὴν ἑπαυλίαν καὶ ἐλάμβανε παρὰ τῆς Ἀγνῆς ὑπόσχεσιν συνεντεύξεως, ἐπανήρχετο ἐκ τῶν δασῶν τοῦ Σαῖν Ζιλδὰς. Ἐνῶ προέβαινε πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Πενοέ, εἶδεν ἵππον ἐπισησαγμένον καὶ δεδεμένον εἰς τι δένδρον.

Ἡ ἀνακαλύψις αὐτῆ ἐνέβαλεν αὐτόν εἰς σκέψεις. Τί ἠθελεν ὁ ἵππος ἐκεῖνος προσδεδεμένος ἐκεῖ;

Δὲν ἦτο ὁ ἵππος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἠδύνατο ὅμως ἐκείνη νὰ ἀλλάξῃ ἵππον κατὰ τύχην.

Μήπως ἡ Καικιλία εἶχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ Κορεντίνου;

Ἀπὸ τίνος χρόνου συχνάκις συνηντῶντο καὶ ἐφαίνοντο συνεννοούμενοι.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Κορεντίνος, ὅστις πρότερον δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, ἤδη ὠμίλει ὀλίγον εἰς αὐτόν.

Αἱ ὑπόνοιαι του λοιπὸν ἐλάμβανον σάρκα. Ἀγρία ὀργὴ ἐμαίνετο ἐν αὐτῷ.

Ἐκρύβη ἐν τῷ δάσει καὶ προσεῖχεν. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ οὐδὲν τὸ ὑποπτον εἶδε. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον βημάτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μετὰ κλαγγῆς πτερνιστήρων, ἐν τῇ σιγῇ δὲ τῆς ἐξοχῆς ἤκουσε φωνὴν ἀδουσαν ἄσμά τι τοῦ Ριγολέτου.

Ὁ Κερανδάλ εἶδε τὸν ἀδοντα καὶ ἀνεγνώρισεν ἕνα τῶν φιλοξενουμένων ἐν τῷ πύργῳ Σαῖν-Ζιλδὰς.

— Νά! ὁ ἀξιωματικός, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καίτοι ὁ λοχαγὸς ἐφόρει πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, οὐχ ἤττον ὁ Ἰάκωβος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠπατήθη.

Ἠννόησεν πρὸς τούτους καὶ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως καὶ τῶν προφυλάξεων, ἃς ἐλάμβανε.

Μόνη ἡ Ἀγνὴ ἠδύνατο νὰ ἐλκύσῃ αὐτόν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀνεμνήσθη καὶ τῆς ἀπὸ τίνος μελαγχολίας τῆς ἀδελφῆς του.

Εἶδε τὸν δ' Ἐστρέλ λύοντα τὸν ἵππον, ἱππεύοντα καὶ ἀπερχόμενον.

Διηυθύνθη τότε ἐν τάχει διὰ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

Ἄμα εἰσελθὼν ἀνήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Ἀγνὴ τῷ ἔτεινεν ὡς συνήθως τὸ μέτωπον.

— Εἶσαι μόνη; ἠρώτησεν αὐτήν

— Ὄ; βλέπεις.

— Διατί δὲν ἐξέρχεσαι μετὰ τὴν μητέρα; Ὅθ' ἐδιασκεδάζατε καὶ αἱ δύο.

— Ὁ Ζεαννίνος εἶναι μαζὺ τῆς. Ἐπῆγαν εἰς τοῦ ἱερέως.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα ἐπανέρχονται διὰ τοῦ δάσους.

Ὁ καιρὸς εἶναι ὥρατος καὶ ἐπωφελοῦνται αὐτοῦ.

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι ἐδῶ. Ἐπειτα ἔχω ἐργασίαν. Ἀὔριον εἶναι τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν. Θέλω νὰ ἦμαι ὠραία.

— Διὰ ποῖον λοιπόν; διὰ τὸν Μισό; εἶπε γελῶν.

Ἡ Ἀγνή ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι ὄχι, ἀπήντησεν.

— Ἴσως διὰ τοὺς ὠραίους κυρίους τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς.

— Αὐτοὶ δὲν συλλογιζονται μίαν πτωχὴν ὡς ἐμέ.

— Ποῖος εἰξεύρει; Πολὺ τριγυρίζουν ἀπ' ἐδῶ.

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε;

— Μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι τυφλός;

— Ἄ;

— Τώρα ἀπήντησα ἓνα ποῦ ἔφευγε.

Τὸν εἶδες;

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Ἀγνή παραχθεῖσα. Νομίζω, ναί, τὸν εἶδα εἰς τὴν πλατεῖαν ἐσχεδιάζων.

— Ἐφιππος;

— Ναί.

— Θὰ ἦτο δύσκολον, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος.

— ὦ! αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοί; Εἶναι βεβαίως συνευθισμμένοι.

— Λοιπόν ἦτο στρατιωτικός;

— Νομίζω.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ἐγὼ; ὄχι. Καθόλου τί ἰδέα! Ποῦ νὰ τον γνωρίσω;

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἀσπαζόμενος αὐτὴν. Ἄς τὰ ἀφήσωμεν αὐτά.

Ἐξερχόμενος ἔριψε διαπεραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς, ἣτις κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν ἔν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

— Δυστυχισμένη ἀδελφή! ἐπιθύρσει ἀπερχόμενος, ψεύδεται. Εἶναι σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Εἶναι τόσον ἀθῶα καὶ εἰλικρινής!... Θὰ προσέξω.

ΚΘ'

Ὁ πύργος τοῦ Ἐλβέν.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν ἡ κυρὰ Ζακοῦ ἠγάπα καὶ περιποιεῖτο τὴν θελκτικὴν αὐτῆς ξένην. Ἡ μικρὰ Νιὸτ Κουσακ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ πᾶσαν θυσίαν χάριν τῆς κρεολῆς. Βεβαίως ἡ πολυτέλεια τοῦ ξενοδοχείου ἦν ἀτελεστάτη, διατελοῦσα ὁμως μεταξὺ τόσων φιλιῶν προσώπων ἡ Ζουάννα ἀφίετο εἰς τὴν τύχην, ἀναμένουσα τὴν ἐκτύλιξιν τῶν γεγονότων καὶ ἀτενίζουσα πάντοτε πρὸς τὸν πύργον τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς, τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὰ παράθυρα καὶ τὰς στέγας ἀπὸ τοῦ δωματίου τῆς.

Ἐκ Παρισίων ἀπέστειλαν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἣν μόλις ἀδιαφύρως ἀνέγνωσε, γνωρίζουσα ἤδη καλῶς ὅτι αἱ τρυφεραὶ τοῦ ἔραστοῦ αὐτῆς φράσεις ἐνεῖχον δηλητήριον.

Εἶχεν ὑποστῆ παραδόξον μετατροπὴν ἡ ἀφοσιωμένη ἐκείνη ψυχὴ, ἣς οὐδὲν ἠθελε μεταβάλλει τὴν πίστιν, οὐδ' ἡ πενία, οὐδὲ ἐλαφρὰ τινὰ πταισμάτα ἴσως τοῦ ἔραστοῦ τῆς. Ἄλλ' ἡ ταπεινότης τῆς ἀπάτης τοῦ κόμητος διήγειρε τὴν ἀγανά-

κτησιν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐθεώρει ἤδη αὐτὸν ὡς ξένον, εἶχε δὲ περιέλθει εἰς τοσαύτην ἀδιαφορίαν ὥστε οὐδεμία προσπάθεια τοῦ δ' Ἀμβαρὲς ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν προτέραν ἀφοσιώσιν.

Κατετρύχεται ἄλλως τε ἤδη ὑπὸ μερῶν ἄλλων ἀπασχολουσῶν αὐτὴν.

Ὁ πολυμήχανος Λεσιγιδὺς δὲν ἐγκατέλειψε τὰ ἴχνη, ἅτινα ἡ τύχη προσέφερον αὐτῷ.

Μετέβαινε συχνάκις εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς κυρὰ Νικὸλ ὑπὸ τὴν πρόφασιν πολλῶν ὑποθέσεων, ἃς εἶχε κατὰ τὴν περιοχὴν ἐκείνην.

Οὐδέποτε ἄλλοτε τὸ Ἐλβέν εἶδε συγχρότερον τὴν πανοῦργον αὐτοῦ φυσιογνωμίαν οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ σταῦλοι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου εἶχον τιμηθῆ διὰ τόσων συχνῶν ἐπισκέψεων τῆς ἀμαξῆς καὶ τοῦ ἵππου του.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κρεολῆς. Διήλθεν ὥρας μακρὰς πλησίον αὐτῆς παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ μαγειρείου καὶ ἐγνώρισε τὴν ἱστορίαν τῆς κάλλιον καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὡς καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τῆς συγγενείας μετὰ τῆς οἰκογενείας δὲ Φοντερόζ.

Ἡ Ζουάννα τῷ ἐξεμυστηρέυθη μέρος τῶν μυστικῶν τῆς ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ ἐσιώπα. Τὴν ὑπόσχεσίν του ταύτην ὁ Λεσιγιδὺς δὲν ἤθελε ν' ἀθετήσῃ, πλὴν ἡ ἀποκάλυψις τῶν μυστικῶν τῆς νεάνιδος ἐξυπηρετεῖ τοὺς μακιαβελικούς σκοπούς του.

Ὁ κύρ Λεσιγιδὺς ἦν φίλος ἐκ τύχης διὰ τὴν Ζουάνναν. Αὐτὴ ἐνδιεφέρετο δι' ὅσα ἐκείνος τῇ ἀφηγεῖτο, διότι ἔριπτον φῶς ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τῆς.

Χωρὶς νὰ ὀνομάζῃ αὐτῇ ἐκείνους, οὓς ὑπώπτευεν ὡς ἐνόχους διὰ τὸν φόνον, τῇ ἔδιδε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εὐρίσκειτο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν καὶ ὅτι δὲν ἔτι ἐβράδυνε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα λεπτομερῶς.

Πρὸ πάντων ὁμως ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ καθίστα τὴν εἰς Ἐλβέν διαμονὴν τῆς καὶ ἐγλύκαινε τὰς πολλὰς αὐτῆς θλίψεις.

Ὁ νεανίας προφασιζόμενος ὅτι ὁ εἰς Λοριὲν πλούσιος ἀσθενὴς του ἔχει ἀνάγκην συχνῶν ἐπισκέψεων, διήρχετο σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου, ἔνθα ἡ κυρὰ Ζακοῦ περιποιεῖτο αὐτόν.

— Τὸν εἶδα μικροῦτσικο, ἐπανελάμβανε πολλάκις τῇ Ζουάννᾳ. Λαμπρὸς νέος!

Ὁ Κλαύδιος μυρίας ἐπεδαψίλευε περιποιήσεις τῇ συνοδοιπόρῳ του.

Ἐζῶν ὁμοῦ, ὡς εἰ ἦσαν ἀδελφός καὶ ἀδελφή.

Περιήρχοντο ὁμοῦ τὰ περίχωρα τοῦ Ἐλβέν.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἡ Ζουάννα ἔστερεξεν νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ Λοριάν.

— Εἰσθε μελαγχολικὴ, τῇ ἔλεγε, πρέπει νὰ διασκεδάζητε!

Χάρις εἰς αὐτὸν ἐκείνη ἐγνώριζεν τὰ εἰς Σαιν-Ζιλδὰς συμβαίνοντα.

Ὁ Σακορράφας μετέβαινε σχεδὸν καθ'

ἐσπέραν εἰς Πενοὲ καὶ διηγείτο τὰς διὰ τὸν γάμον προετοιμασίας, περὶ οὗ πάντες ἦσαν βέβαιοι.

Ἐκ τῶν Κερανδάλ, μόνος ὁ Κορεντίνος ἀνύψου τὴν κεφαλὴν ὁσάκις ὁ φύλαξ ἀνήγγελε τὴν προσεχῆ τῶν γάμων τέλεσιν.

Ὁ Κλαύδιος ἠγγίζει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ζουάννας εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἄλλὰ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐκείνη τῷ ἀπέστα πάσας τὰς λεπτομερείας, ἃς οὗτος οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ τῇ ἀποκρύψῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Σκότος πυκνὸν διεδέξατο τὴν ἀκαριαίαν ἐκείνην λάμψιν... καὶ ἐν τῷ σκότει ἠκούσθη κρότος σωμάτων πεσόντων καὶ κυλιόμενων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος... καὶ στοναχὴ... Δευτέρα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὴν γαλέραν... καὶ... φρικῶδες θέαμα!..

Ὁ Γορέλλος, μετὰ φοβερᾶς ἀγωνίας, ἔχων τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ σικελοῦ ναυάρχου, ἔσφιγγε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸν λαιμόν του, ἐνῶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ ἔφερον ἐν τῇ δεξιᾷ, διέσχιζε τὸ στήθος του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας...

Ἐπανῆλθε τὸ σκότος... Ψιθυρὸς τις ἠκούσθη ἐν τῇ γαλέρᾳ... καὶ ἕκαστος συνωθεῖτο τρέμων πρὸς τὸν πλησίον του... Νέα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ μέρος ἐκεῖνο... Ὁ Γορέλλος, ἀνοίξας τὸ στήθος τοῦ ναυάρχου, εἶχεν ἀποσπᾶσθαι τὴν καρδίαν του καὶ μετὰ διαβολικῆς ἀγαλλιάσεως ἔφερον αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του... ἵνα τὴν ἀσπασθῇ ἢ ἵνα τὴν καταβροχθίσῃ;

Οἱ ἔντρομοι θεαταὶ ἔρρηξαν ὄξυτάτην κραυγὴν, καὶ τὰ σκότη ἐπελθόντα αὐθις ἐκάλυψαν τὸ κακούργημα. Ἴσως ὁ Αἰώνιος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐξηκόντισε τὸν κεραυνὸν τῆς ὀργῆς του κατὰ τοῦ καθημαγμένου ἐκείνου πλοίου.

Ὅστις δὲν εἶδεν, ὡς ἡμεῖς, τὸν κεραυνὸν πλησίον αὐτοῦ ἐκρηγνόμενον, ἃς διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὅσον θερμὴν καὶ ἂν ἔχη τὴν φαντασίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ τρόμου Ὁ ἰδὼν αὐτόν ἃς ἀναμνηθῆ τὴ ἴσθάνθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ μαλλον, ἢ οἱ λόγοι ἡμῶν, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ κῆρυξ πόσον φρικῶδες ἦτο ἡ σκηνή, ἣν ἱστοροῦμεν...

Ὁ κεραυνὸς ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, οὗ μέρος ἔκαυσε, καὶ μέρος συνέτριψεν. Εἶτα διακλαδωθείς εἰς μυρίας φλογερὰς γλώσσας, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπερ

πρὸς στιγμὴν ἐφάνη κατακλυσθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός.

Προχωρήσας διηρέθη εἰς μυρίους σπινθήρας, οἵτινες, εὐρόντες πρόσκομμα εἰς τὴν πορείαν των τὰ τῆς γαλέρας πλευρά, διέσχισαν αὐτὰ καὶ ἄφισαν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὰ τεταραγμένα ὕδατα...

Οὐδεὶς τῶν θνητῶν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν πνιγηρὰν ὄσμην καὶ τὸν σπαρακτικὸν κρότον... Ἄς φαντασθῇ δ' ἕκαστος τί θὰ ἐγένετο, ἂν εἰς ταῦτα προσετιθετο καὶ ἡ φλόξ, ἡ κατακαίουσα τὴν τέκονην καὶ τὰς σάρκας, καὶ ἀποτυφλοῦσα.

Γάλλοι καὶ Σικελοὶ, ἔπεσαν οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δῆ, ἀνάισθητοι.

Τὸ τέλος τοῦ Γορέλλου ὑπῆρξεν οἰκτρότατον. Τὸ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ θραυσθὲν μέρος τοῦ ἴστοῦ, καταπεσόν, ἔπληξεν αὐτὸν εἰς τὰ νῶτα, θραύσαν τὴν σπονδυλικὴν αὐτοῦ στήλην. Ὁ Γορέλλος, θέλων ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγωνίας ἐκείνης, ἔτεινε τὰς χεῖρας ζητῶν νὰ συλλαβῇ τι καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριχθεὶς νὰ ἐγερεθῇ... ἀλλὰ μάρτην ἔσχιζε τοὺς δακτύλους του, ζέων τὸ κατὰστρομα...

Ἐπὶ τῶν σανίδων ἔμενον ἀποτυπωμένα τὰ αἵματηρὰ ἴχνη τῆς ἀπληπισμένης ἀδυναμίας... Ὁμοίαζε πρὸς ὄφιν, ὅστις ἔχων συντετριμμένην τὴν ράχιν, κινεῖ σπασμωδικῶς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός του, ἐνῶ τὸ κάτω, νεκρὸν ἤδη, μένει ἀκίνητον ἐν τῇ κόνει... Ἐν τῇ θέσει ἐκείνη κατέλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος... Ἐξέπνευσε δὲ ἡρέμα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ κακούργου Δρογόνου.

Ἡ γαλέρα, ἐγκαταλειφθεῖσα, ἐπληρώθη ὕδατος, εἰσρεῖσαντος διὰ μυρίων ὀπῶν.

Οἱ ναῦται, ὅσας καὶ ἂν κατέβαλλον προσπαθείας, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν σώσωσιν.

Ἡκούσθη βορβορύζουσα, ὡς ἀγγεῖον πληρούμενον... εἶτα ἔταλαντεύθη μικρὸν καὶ ἐβυθίσθη... Τὰ κύματα, ἅτινα εἶχον ἀνοιχθῆ ὅπως δεχθῶσιν αὐτὴν ἐν τοῖς κόλποις των, ἠνώθησαν αὖθις ψιθυρίζοντα: Ἐβυθίσθη, ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῶ.

Πάντες ἐγένοντο ἄφαντοι, γενναῖοί τε καὶ δειλοί, δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοί...

Ἡ δόξα τοῦ ὠκεανοῦ ὑπερίσχυεν ἐν τῇ φρικιάσει τῆς νίκης.

Οὕτω τὸ ἔγκλημα ἀπεκρύβη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ὑπαγορευθὲν ἐν τῷ λυγμῷ τῆς ἀγωνίας καὶ γραφὲν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀθῶου, ἔμεινεν ἀνεξάλειπτον ἐν τῷ αἰωνίῳ βιβλίῳ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

ΙΔ'

Πρέπει κ' ἐγὼ νὰ κάνω σὰν ἐκεῖνον
Ποῦ παίζει τὴν κιθάρα καὶ τὸν ἤχο
Ἄλλάζει κάθε λίγο καὶ χτυπάει
Πότε τὴν μιά χορδή, πότε τὴν ἄλλη.
(ΟΡΓΑΝΑΟΣ Μαινόμενος).

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος!

Ἐν τῷ ὀστρῷ τοῦ θείου νοός του, ἐγίνωσκε νὰ μεταβάλλῃ τὰς χορδὰς τῆς ἀρπῆς καὶ νὰ χεῖ οὐρανίαν ἠδύτητα ἐπὶ τῶν ἀθανάτων ἐπῶν του.

Λαμπρός, ὡς ἡ Ἴρις: παιγνιώδης, ὡς ἡ χρυσαλλίς ἐν τῷ λειμῶνι: φαειρός, ὡς ἡ προσαγόμενος τῆς ἐρωμένης, εἶδε τὰ γήινα διὰ τοῦ φωτός τοῦ εὐτυχοῦς κράματος του, ἐξεμύζησε τὸ μέλι ἀπὸ τῶν ἀνθέων καί, ἡ ἀπέφυγεν ὀρμεμφύτως τὰ δηλητηριώδη φυτὰ, ἡ κατώρθωσε νὰ μεταβληθῶσι ταῦτα ἐπὶ τῶν χειλέων του εἰς γλυκυτάτους χυμούς!

Φεῦ! Ὅστις, στερούμενος τῶν παρηγοριῶν τῆς φαντασίας ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρός του, ἐγκατελείφθη εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ κόσμου καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας δὲν εὐρίσκει μέρος, ἔνθα ὁ νοῦς αὐτοῦ ν' ἀναπαυθῇ χαίρων ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον στιγμὴν ὅστις τὸ πλεῖστον τῶν νυκτῶν τῆς ὠραίας νεότητός του διήλθε καθήμενος ἐπὶ τῶν τάφων, οἵτινες περικλείουσι τὰς ἀνθρωπίνους γενεάς, βεβυθισμένοι ἐν τῇ μελέτῃ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος — καὶ ἐθρήνησε διότι ἦτο ἀνθρωπος — καὶ ἐγέλασε διότι ἦτο θνητός — συναισθανόμενος δὲ ὅτι ἦτο ἐκ πηλοῦ, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἰλύος, ἐπικαλούμενος τὰ αἰώνια σκότη, ὅπως κρύψῃ ἐν αὐτοῖς τὸ αἰσχρὸν του — ὅστις ἐγεννήθη τοιοῦτος, ἂς μὴ τολμήσῃ νὰ ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἀρπῆς τῆς ἀρμονίας, διότι αἱ χορδαὶ αὐτῆς θὰ διαρραγῶσιν ὑπὸ τοὺς δακτύλους του — καὶ μόνον αἱ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἄλγους θὰ συνοδεύσωσι τὴν πένθημον φωνὴν του.

Οὐχὶ δάφνη ποιητοῦ, ἀλλὰ κυπάρισσος δάκρυσι ποτισθεῖσα θὰ ἦναι ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέφανος: τὰ μῖση τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀμοιβή του: ἡ κατάρρα, αἱ ἐπευφημῖαι του. Θὰ καταρασθῇ καὶ θὰ τὸν καταρασθῶσιν.

Ἐθῶναι ψυχαί, αἱ ἐνοπτριζόμεναι ἐν τῷ μειδιάματι τοῦ Αἰωνίου... σεῖς, αἵτινες ἐλκυσθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀγάπης χαίρετε ἐρχόμεναι εἰς τὴν ζωὴν καὶ πλήρεις παιδρότητας τείνετε πρὸς ἡμᾶς, ἡς οὐδέποτε θὰ ἰδῆτε τὸν ἥλιον, οὐδὲ προσέχετε εἰς τὴν ἀπὸ τῶν νῶτων ἀπειλοῦσαν ὑμᾶς θύελλαν, ζήσατε ἐν ταῖς μακαρίαις πλάναις χρόνου, ὅστις παρέρχεται, καὶ μὴ ρίψετε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν σελίδων τούτων, μὴ θίξετε αὐτάς, διότι σταῆζουσιν αἶμα!

Ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας μου κατεστράφη, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταστρέψω καὶ τὴν ὑμετέραν.

Ἄφισατέ με μόνον ἐν ταῖς βασιάνοις μου.

Τί θὰ ἠδυνάμην νὰ δώσω ὑμῖν ἀντὶ τῆς ἀπολεσθείσης χαρᾶς;

Τὴν ἐπιστήμην;

Ὁ Ἀδὰμ ἔφαγε τὸν ὀλέθριον καρπὸν καὶ ἔμαθεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

Ἴδου ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀνθρώπου!

Πτωχὲ ἔμψυχε πηλέ, πόσον πικραὶ εἶναι αἱ ἡμέραι, ἂς διέρχῃσαι ἐπὶ τοῦ ἀψύχου!

Καὶ ἡ Ἰόλη;

Ἐβαδίζε βραδέως ἐν ταῖς δενδροστοιχίαις τοῦ κήπου. Ἡ μία τῶν χειρῶν τῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ἡ ἄλλη ἐκρέματο ἀκίνητος.

1. Ἐννοεῖ τὸν Ἀρίστων.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο λευκίτατον, ὡς ὁ καλύπτων τὰ στήθη της παρθενικός πέπλος... ἀλλὰ μόνον λευκίτατον...

Παναγία Παρθένη!... Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο στυλπνοί, ὡς ὕαλος: τὰ βλέφαρά της, ἀκίνητα — καὶ ἡ ἀκίνησις των διήρκει τόσον πολὺ, ὥστε πᾶς ὁ βλέπων αὐτὰ ἐθαύμαζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μένωσι τόσον καιρὸν ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ ἐκείνη... αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἦσαν θολαί.

Τί παρετῆρει τόσον ἀτενῶς, ἡ δυστυχίης;

Οὐδὲν τῶν γηίνων.

Αἱ λειτουργίαι τῶν ὀφθαλμῶν της θὰ ἐφαίνοντο νεκραί, ἡ διακοπεῖσαι, ἂν μὴ δάκρυ τι σχηματιζόμενον βαθμηδὸν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῶν κοιλώματι ἔρρεεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της, μάρτυς οἶονε τῆς λύπης, ἢ ἡ ψυχὴ της δὲν ἠδύνατο νὰ χωρῆσῃ.

Ἡκολούθουν αὐτὴν μακρόθεν καὶ μετὰ προφυλάξεως ἡ Γισμόνδῃ καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλένη...

Ἡ δυστυχίης!

Ὅτε ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρογήρου, ἔπεσε λιπόθυμος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς μητρός της καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν ἐν τῇ καταστάσει, ἣν περιεγράψαμεν ἄνωθι.

Ἐνόμισεν ὅτι εἶχον ἀκούσῃ τὴν ἐρωτικὴν συνδιάλεξίν των καὶ ἐφοβήθη ὅτι τὸν ἐφόνευσαν. Ὁ δὲ ἀσθενὴς αὐτῆς ἐγκέφαλος ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἄλγους.

Καὶ ὅτε μὲν διήρχοντο τοῦ νοός της μυρία ἀσυνάρτητοι ἀναμνήσεις, εἰς οὐδεμίαν τῶν ὀπῶν ἠδύνατο νὰ ἐπιμείνῃ... καὶ αἵτινες, διαδεχόμεναι ταχύτατα ἀλλήλας, ἐπέφερον εἰς αὐτὴν σκοτοδίνην καὶ ἄνιαν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ἣν αἰσθάνεται ὁ θέλων νὰ συγκρατήσῃ ἐν τῇ χειρὶ του πρᾶγμα τι ὀλισθαίνον καὶ δὲν κατορθοῖ τοῦτο, ὅσους καὶ ἂν καταβάλλῃ ἀγῶνας: ὅτε δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ὅσα ἐφαντάζετο συνετελοῦντο ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς της, καὶ τότε ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, ἡ ἠκολούθη ἄλλην ὁδόν... ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἔπραττεν, δὲν κατώρθω ν' ἀποφύγῃ τὰς φαντασιοκοπίας της... Συνέβαιεν αὐτῇ ὅ,τι συμβαίνει ἡμῖν, ὅτε πιέζοντες τὴν καρδίαν ἐπὶ τῆς κλίνης βλέπομεν καθ' ὕπνου ὅτι διωκόμεθα ὑπὸ τινος δαίμονος καὶ φεύγομεν δρομαίως... αἰφνης δὲ πίπτομεν κατὰ γῆς... προσπαθοῦμεν νὰ ἐγερθῶμεν, ἀλλὰ τὰ μέλη ἡμῶν εἶναι ἐκ μολύβδου...

Ἐν τούτοις, κατορθοῦμεν νὰ ἐγερθῶμεν ἐπὶ τῶν γονάτων... καὶ ἐξακολουθοῦμεν φεύγοντες τετραποδητῆ... ἄχρις οὐ ἀπολέσωμεν τὰς δυνάμεις... καὶ μείνωμεν ἀκίνητοι ὡς λίθοι... Καὶ τότε αἰσθανόμεθα ἐπὶ τῶν νῶτων τὸν τριγμὸν τῶν ὀδόντων, τὴν φλέγουσαν πνοὴν καὶ τοὺς ὄνυχας τοῦ καταχθονίου τέρατος...

Ἡ φύσις δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην βάσανον... Ὅθεν ἐξυπνώμεν ἔντρομοι, καθίδροισ... καὶ ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας πειθόμεθα ὅτι ἦτο ὄνειρον, καὶ τότε στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέρχεται τοῦ στήθους ἡμῶν.

Διὰ τὴν Ἰόλην, τὸ παρελθὸν ἦτο ὀμί-
κλη· τὸ μέλλον, σκότος· οὐδὲν δὲ συνή-
νου τὰ δύο ταῦτα.

Αἱ ἰδέαι τῆς ὁμοιάζον πρὸς τὰ νέφη
τοῦ Οὐρανοῦ, αἵτινα ὠθούμενα ὑπὸ τῆς
μανίας δύο ἐναντίων ἀνέμων, ὅτε μὲν ἀ-
πομακρύνονται, ὅτε δὲ συγκρούονται πρὸς
ἄλληλα μεθ' ὁρμῆς.

Καὶ ἡ ἐκ τῆς συγκρούσεως ταύτης προ-
ερχομένη θύελλα δὲν εἶναι φοβερώτερα
ἐκείνης, ἥτις ἐμαίνετο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῆς
δυστυχοῦς Ἰόλης.

Τί ἐπραττε τότε ἡ ψυχὴ, ἡ βασίλισσα
αὕτη τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων;
Διατί ἔμενεν ἔτι ἐν τῷ πλάσματι ἐκείνῳ,
ὅπερ εἶχε καταστῆ ἀντικείμενον θρήνου
καὶ γέλωτος;

Διετῆρει ἄρα γε τὴν διαύγειάν της, ἡ
εἶχεν ὑποκύβητι καὶ αὐτὴ εἰς τὴν διατάρα-
ξιν, ἥτις κατεῖχε τὸ σῶμα, ἐν ᾧ ἐξηκο-
λούθει διαμένουσα; Δὲν ἤθελεν ἡ δὲν ἡ-
δύνατο ν' ἀναλάβῃ τὸ ἐπὶ τῶν ἐπαναστα-
τησάντων ὀργάνων κράτος της; Διατί
ὑπερτέρα οὐσα τοῦ πηλοῦ, μεθ' οὗ εἶναι
ἠνωμένη, ὑποβάλλεται εἰς πάσας, αὐτοῦ
τὰς ἀλλοιώσεις;

Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσεν ἔτι, οὐδ'
ἴσως θὰ κατορθώσῃ ποτέ, ν' ἀποκαλύψῃ
τοιαῦτα μυστήρια. . . ἀλλ' ὁ οἶκτος στε-
ναίνει πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ
τούτου τῆς δυστυχοῦς ἡμῶν γενεᾶς. . .

Καὶ ὅμως, ἡ δυστυχὴς ἦτο ὠραία ἔτι!
. . . Περιεφέρετο τὴν νύκτα θελητικῆ, ὡς
ἡ σελήνη ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ὅτε ὁ ὀ-
δοιπῶρος ἀποφεύγων τοὺς κινδύνους τῆς
ὁδοῦ ἀφικνεῖται σῶος καὶ ἀβλαβῆς ἐν τῷ
οἴκῳ του, ἰστάμενος δ' ἐπὶ τῆς φλιας εὐ-
λογεῖ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην ἀκτίνα.

Καίπερ μεταβάλλουσα συχνάκις ὁδόν,
κατηυθύνετο πρὸς ὠρισμένον τι μέρος.

Ἄν προσέκρουεν εἰς οἰονδήποτε ἀντι-
κείμενον, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο πρόσκομμα
ἀνυπερβλήτον καὶ καταλαμβανομένη ὑπὸ
μανίας ἐλάμβανεν ἄλλην ὁδόν. Ἄν κατὰ
τύχην εὗρισκε πανταχοῦ προσκόμματα,
καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ προ-
χωρήσῃ ἐλευθέρως, θ' ἀπέθνησκε βεβαίως.

Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅ-
που τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχεν εὗρη
αὐτὴν ἡ μήτηρ της. Ἔστη ἐπὶ τινὰς
στιγμάς, εἶτα ἐγονυπέτησε καὶ παρετή-
ρησε περίεξ μὴ τις κατεσκόπευεν αὐτήν.
Πεισθεῖσα ὅτι οὐδεὶς ἦτο, ἔκλαυσε, μεθ' ὅ
ἐσχημάτισε σωρὸν ἐκ χύματος, εἶτα ἐξα-
γαγοῦσα τοῦ κόλπου της σταυρὸν μετὰ
πολυτίμων λίθων ἐνέπηξεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ
σωροῦ. . .

ὦ! ἡ δέησις τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης,
ἥτις ἐστέναζεν ἐκεῖ συναπτουσα τὰς χεῖ-
ρας, ἦτο θερμοστάτη καὶ ἀξία νὰ εἰσα-
κουσθῇ!

Ἐπὶ τέλους, ἠγέρθη καὶ ἐφάνη θέλουσα
νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἡ βασίλισσα Ἐλένη ἔδραμε πρὸς αὐ-
τήν, κατεχομένη ὑπὸ αἰσθημάτων, ὅπερ
μόνον μήτηρ—ἀνρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς
ἱστορίας ταύτης—δύναται νὰ φαντασθῇ,
διότι τὰς τοιαύτας βασάνους δύναται τις
νὰ αἰσθανθῇ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ περιγράψῃ.

— Καλῶς ἦλθεν, εἶπεν ἡ βασίλισσα,
ἰδοῦσα τὴν θυγατέρα της προβάλλουσαν
ἀπὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης. Καλῶς ἦλ-
θεν ἡ κόρη τῆς ἀγάπης μου.

Καὶ ἔδραμεν ὅπως συναντήσῃ αὐτὴν
καὶ τὴν ἠσπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ποῦ ἦσο ἕως τῶρα! . . Σὲ ἐκάλεσα
τοσαύκις καὶ δὲν ἀπεκρίθης;

— Ἀπέθανε!

— Ποῖος;

— Ἐκεῖνος.

— Τὸ ὄνομά του;

Ἡ Ἰόλη δὲν ἀπήντησεν.

— Ἄ! κόρη μου! . . . πότε θὰ παύ-
σης σπαράττουσα τὴν καρδίαν τῆς πτω-
χῆς σου μητρὸς; Τί σοῦ ἔκαμα διὰ νὰ
μὲ ἀνταμείβῃς τοιουτοτρόπως; Δὲν σὲ
ἔφερα ἐννέα μῆνας ἐν τῇ κοιλίᾳ μου; Δὲν
σὲ ἔθρεψα μὲ τὸ γάλα μου; Δὲν ἠσύχα-
σα τὰ δάκρυά σου, ὅταν ἦσο μικρὰ; Εἶ-
πέ μου τί ἔχεις καὶ θὰ πράξω τὸ κατὰ
δύναμιν πρὸς χάριν σου. Πᾶν ὅ,τι θέλεις,
ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ βλέπω δυστυχῆ. Ποῖος θὰ
σὲ ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν μητέρα
σου;

Ἡ Ἰόλη ἐσιώπα.

— Θέλεις τὸν θάνατόν μου, τὸ βλέπω.
Ἄχαριστη! Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ
ἐγίνεσο τόσον ἀναίσθητος; . . . Ποῖος θὰ
τὸ ἐφαντάζετο; Ἄλλοτε ἦσο φιλόνηθρος
παιδίον, δειλὴ, προσηνὴς. . . καὶ τῶρα πῶς
μετεβλήθης! . . . Ἐξ αἰτίας σου φθίνου-
σιν ἐν τῇ θλίψει αἱ ὀλίγαι ἡμέραι, τὰς ὁ-
ποίας μοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός. . . σὺ μοῦ τὰς
ἀφαιρεῖς. . . σὺ. . . ἀλλὰ δὲν θὰ καταρα-
σθῶ ποτὲ τὴν ὄραν τῆς γεννήσεώς σου.

— Ἐγὼ τὴν κατηράσθην.

— Τὴν κατηράσθης! . . . Λοιπὸν ἐτε-
λείωσε δι' ἐμέ. . . Δὲν πρέπει νὰ σοῦ δείξω
πλέον τὸ πρόσωπόν μου. . . Συγχώρησόν
μοι τὸ ἀκούσιον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἔ-
πραξα, δώσασα εἰς σὲ τὴν ζωὴν. . . κα-
θὼς ἐγὼ σοὶ συγχωρῶ τὸ ἐκ προμελέτης
ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον ἔπραξας καταρα-
σθεῖσα αὐτήν. . . Ἐκεῖ εἰς τὰ δωμάτιά
μου, κεκρυμμένη καὶ οὐδένα βλέπουσα,
θὰ ἀφίσω τὴν πείναν νὰ καταστρέψῃ σῶ-
μα, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε τέκνα δυστυχῆ.
Οὔτε δάκρυ, οὔτε δέησιν θέλω ἀπὸ σέ
. . . οὔτε μοὶ τὰ ὀφείλεις, διότι μισεῖς
ὅ,τι ἡ φύσις ἔθεσεν ὡς δεσμὸν ἀγάπης
μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς. . . Ἄλλὰ,
κόρη μου. . . σὲ ἐξορκίζω εἰς τὰς θλίψεις,
τὰς ὁποίας μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω, εἰς
τὰς παρελθούσας βασάνους μου, καὶ εἰς
τὰς παρούσας ἔτι. . . μὴν ἔλθῃς εἰς τὸ
μνήμά μου νὰ μὲ ἐλέγξῃς διὰ τὴν ζωὴν,
τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωσα. . . ἀφίσε με τοῦ-
λάχιστον ἐκεῖ ν' ἀναπαυθῶ. . . ὅστων ἐκ
τῶν ὁστέων μου, μὴ μὲ καταδιώξῃς καὶ
ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς αἰωνιότητος.

Καὶ ταῦτα εἶποῦσα, ἡ βασίλισσα ἀπε-
μακρύνθη, ἡ δὲ Ἰόλη, ὑπὸ φοβερῶν συν-
ταρασσομένη σπασμῶν, ἐξέτινε τοὺς βρα-
χιόνας, τὰς πυγμὰς ἔχουσα συνεσφιγμέ-
νας, καὶ ἐτανύσθη, ἐγερθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀ-
κρας τῶν ποδῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, διασταλέντες φρικω-

δῶς, δὲν εἶχον πλέον κόρας, διότι αὐταὶ
εἶχον ἀποσυρθῆ ὑπὸ τὰ βλέφαρα.

Δίκτυόν τι φλεβῶν ἐφαίνετο μόνον,
προκύβαν ὡς ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν κατέβα-
λεν.

Ἦθελε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν μητέρα της,
ἀλλ' οἱ λόγοι δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξέλ-
θωσι πλήρεις τοῦ ἐξωδημένου λάρυγγός
της.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξήλθεν ἤχος ὁ-
μοῖος πρὸς λυγμόν.

Ἡ βασίλισσα δὲν ἐνόησε τὸν ἤχον ἐ-
κεῖνον καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Ἡ Ἰόλη, ἀπελπισθεῖσα ὅτι θὰ κατώρ-
θου νὰ γίνῃ καταληπτὴ διὰ τῆς φω-
νῆς, προσέδραμεν εἰς τὰς χεῖρας. . .
Ἄλλ' ἂν κατώρθωσε νὰ ἐκτείνῃ τοὺς βρα-
χιόνας, δὲν ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ καὶ τοὺς
δακτύλους, ποιοῦσα τὸ κίνημα τῆς προσ-
κλήσεως, διότι οἱ σπασμοὶ κατεῖχον αὐ-
τοὺς τόσον ἰσχυρῶς συνεσφιγμένους, ὥστε
οἱ ὄνυχες εἶχον βυθισθῆ κατὰ τὸ ἦμισυ
ἐν τῇ παλάμῃ. . .

Ἀπεπειράθη αὐτὴς διὰ τῆς φωνῆς,
ἀλλ' αὕτη ἀπεκρούσθη τόσον βιαίως πρὸς
τὸ στήθος, ὥστε ἐξήλθε πεπνιγμένη, ὡς
ὠρυγὴ ἀγρίου θηρίου, ἡ ὡς τριγμὸς θραυ-
σθέντος ἀντικειμένου.

Ἡ ἔντασις τῶν νεύρων ἐχαλαρώθη. . . τὰ
βλέφαρά της ἐκλείσθησαν. . . καὶ ἡ Γι-
σμὸνδῃ ἐδέχθη τὴν δυστυχῆ νεάνίδα ἀναί-
σθητον ἐν ταῖς ἀγκάλας της.

Μετὰ μακρὰν ὁδόν, ὁ Ρογῆρος, ἀκο-
λουθῶν τὸν πιστὸν αὐτοῦ ὁδηγόν, ἔφθα-
σεν εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα ἔμελλε νὰ φιλοξε-
νηθῇ, διότι, ὡς τὰ πλοῖα τοῦ Ἀχιλλέως
καὶ τοῦ Αἰάντος—κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τοῦ Ὀμήρου—καὶ αἱ καλύβαι τοῦ Δρεγ-
γότου καὶ τοῦ Γίνου ἀπέειχον λίαν ἀλλή-
λων, κείμεναι, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γε-
νωσιότητος τῶν κυρίων των, εἰς τὰς ἐσχα-
τιας τοῦ ληστοχωρίου.

Καὶ πράγματι, οἱ δύο ἐκεῖνοι περιε-
φρόνουν τοὺς κινδύνους· ὁ μὲν πρῶτος ἔ-
νεκα τῆς περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ ἀδιαφο-
ρίας του, ἥτις ἀπετέλει τὸ κύριον γνώ-
ρισμα τοῦ χαρακτῆρός του· ὁ δὲ δεύτερος,
ἔνεκα τῆς ἡρεμίας ἐκείνης, ἥτις συνοδεύει
συνήθως τὰς ἀληθῶς μεγάλας ψυχάς.

Εἰσῆλθον.

Ὁ Γίνος, ἀφοῦ ἤναψε τὸ πῦρ, ἐπλησί-
ασεν εἰς τὸν Ρογῆρον, ὅπως βοηθήσῃ αὐ-
τὸν νὰ ἐκδυθῇ τὴν πανοπλίαν του.

Οὗτος ἠρνεῖτο, αἰδούμενος· ἀλλ' ἐνέ-
δωκεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν εὐγενῆ ἐπιμο-
νὴν τοῦ φιλοξενούντος αὐτόν. Ὁ Γίνος,
ἐκδύων αὐτόν, παρετήρει προσεκτικῶς τὴν
πανοπλίαν του, καὶ μέρος αὐτῆς ἐπήνει,
μέρος δὲ ὄχι, καταδεικνύων τὰ ἐν αὐτῷ
ἐλαττώματα καὶ δεικνύων λεπτοτάτην
γνώσιν καὶ μεγίστην ἐμπειρίαν. Ὁ Ρογῆ-
ρος, παρατηρῶν τὸ ἐσωτερικόν τῆς καλύ-
βης, εἶδε μακρὰν λόγχην, ἥτις οὐσα ὑψη-
λοτέρα τοῦ τοίχου ἦτο τοποθετημένη
διαγωνίως. Θαυμάσας δὲ λίαν ἐπὶ τῷ πά-
χει τῆς λόγχης ἐκείνης καὶ ἐπιθυμῶν νὰ
μάθῃ, εἶπε:

— Φιλοφρονέστατε ξενοδόχε μου, εἶ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

πέτε μου, παρακαλῶ, μὴ ἦναι ἡ λόγχη τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου αὐτὴ τὴν ὁποίαν φυλάσσετε σεῖς ;

— Ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν νεότητά του, τὴν μετεχειρίζετο, ὡς ὁ ποιμὴν μεταχειρίζεται τὸν καλαύροπα. Μὲ αὐτὴν ἐθρίαμβευσεν εἰς πολλοὺς ἀγῶνας καὶ κατέρριψε πολλοὺς ἰππότας ἐν ταῖς μάχαις. Αὕτη δὲ μόνη μοῦ ἔμεινεν ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων μου. . . . Εἶναι ἡ λόγχη τοῦ πατρός μου. . . . Καὶ ἐγὼ ποτὲ ἔπαλλον αὐτήν. . . . Καὶ ἐγὼ ποτὲ ἔπαλλον αὐτήν. . . . ἀλλὰ τῶρα ἤρχισε νὰ καθίσταται βαρεῖα διὰ τὰ ἐξησθενημένα μέλη μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς βοηθήσῃ ! . . . ἐξησθενημένα ! . . . Νομίζω ὅτι δὲν ἐπεράσατε ἀκόμη τὰ σαράντα.

— Μήπως οἱ χρόνοι μόνον ἐξασθενίζουν τὸν ἄνθρωπον ;

— Εἶναι ἀληθές . . . ἀλλὰ, παρακαλῶ, διατί εἶναι σκεπασμένη μὲ τὸ λευκὸν ἐκείνο πανίον ;

— Διὰ νὰ διατηρηθῆται ἐρυθρὸν τὸ αἷμα, τὸ ὅποῖον τῶρα τόσα χρόνια μένει ἐκεῖ πηκτόν :

Τότε ἠκούσθη θρηνώδης ὁ μεμακρυσμένος ἤχος κώδωνος, προσκαλοῦντος τοὺς Χριστιανοὺς ἵνα προσευχηθῶσιν, ὡς αὐτοῖς ἔθος, ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. Ὁ Γίνος ἠκούσεν ἐν θλίψει τὸν ἤχον ἐκεῖνον, ὡς τὴν ἀγγελίαν συντελεσθείσης συμφοράς, εἶτα εἶπε πρὸς τὸν Ρογῆρον :

— Ἀνδρεῖς ἰππότα, σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἂν σὰς ἀφίνω μόνον δι' ὀλίγας στιγμάς, διότι πρέπει νὰ κάμω τὴν προσευχήν μου.

— Τί ! καὶ ἔχετε διατί νὰ προσευχηθῆτε καὶ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν Θεόν ;

— Ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε δι' ἐμέ. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν μοῦ συμβῆ, εἴτε εὐχάριστον, εἴτε δυσάρεστον, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἐν ὑπομονῇ, ἀλλὰ δέομαι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν νεκρῶν μου.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι δύναται νὰ τοὺς ὠφελήσῃ ἡ δέησις τῶν ζώντων ;

— Τὸ πιστεύω. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τοὺς ὠφελῇ, χρησιμεύει διὰ νὰ ἐνθυμούμαι. Πατέρα, τὸν ὅποῖον ἐφόνευσαν διὰ προδοσίας, πρέπει νὰ τὸν ἐνθυμῆται τις τοῦλάχιστον μίαν φορὰν καθ' ἑκάστην.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Θὰ προσευχηθῶ καὶ ἐγὼ μαζὶ σὰς, ἀγκαλὰ καὶ διὰ νὰ ἐνθυμούμαι τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, δὲν νομίζω ἀναγκαίαν τὴν προσευχήν μου.

— Καὶ σεῖς ἀκόμη κλαίετε αὐτὸν νεκρόν ;

— Καὶ φονευθέντα διὰ τῶν μεγαλειτέρων βασιάνων, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐφεύρῃ τὸ καταχθόνιον πνεῦμα.

— Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι . . . εἶπεν ὁ Γίνος, γονυπετήσας ἐνώπιον ἱερᾶς εἰκόνης, καὶ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ προσηυχῆθη θερμῶς ἐπὶ πολὺ, ἔχων τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

— Ἡ σκέψις αὕτη εἶναι φιλοσοφικωτάτη. ἀπεκρίνατο ἡ Στέβαρτ, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, οὐδέποτε θὰ νύχουμην νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις μου, τόσον ἡ παρούσα εἶναι εὐχάριστος. Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσητε ἡμέραν τινὰ τὸν ἄνδρα, ὃν μέλλετε νὰ ἀγαπήσητε. Καὶ τότε, προσφιλῆς μοι Σάρρα, προσέχετε καλῶς, διότι δὲν θὰ ἀγαπήσητε ὀλίγον.

— Θὰ ἴδωμεν !

Καὶ καθεζομένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἡ ἀμέριμος Σάρρα ἤρχετο μέλπουσα τοὺς ρεμβώδεις λόγους τῆς τρυφερᾶς Μαργαρίτας, μεταβάλλουσα αὐτοὺς κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἦθελον πολὺ νὰ μάθω ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ νέος ; ἀρα μέγας τις δεσπότης καὶ πῶς εἶναι τὸ ὄνομά του ;

Εἶτα ἀφῆνης ἐγειρομένη :

— Ἀγῶμεν ν' ἀναπνεύσωμεν καθαρὸν ἀέρα, Στέβαρτ' μοὶ προξενεῖτε κεφαλαγίαν δι' ὄλων αὐτῶν τῶν ὄνειροπολημάτων σας, εἰσθε πολὺ αἰσθηματικὴ, ἀγαπητὴ μοι, εἶμαι βεβαία ὅτι ἄλλοτε πρέπει νὰ ἐνεπνεύσατε πᾶθῃ !

Ἡ κυρία Στέβαρτ ἤρρυθρία αἰδημόνας, γενομένης τῆς συνήθους ἐρυθρᾶς μορφῆς τῆς καταπορφύρου.

Πρὸ τεσσάρων ἤδη ἐτῶν αἱ δύο γυναῖκες ἤγον τὸν νομαδικὸν τοῦτον τόσφ τῇ Σάρρα ἀρεστὸν βίον, ὅτε μὲν ἐν βαγονίῳ, ὅτε δὲ ἐν πλοίῳ ἢ ἐν ὀχήματι, μεταβαίνοντες ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ ξενοδοχείων εἰς ἐπαύλεις, σύρουσαι μεθ' ἐαυτῶν μαρσύπια, σάκκους, μανδύας, τηλεσκοπία, οὐδέποτε ἔχουσαι ὠρισμένην καὶ μόνιμον κατοικίαν.

Τελευταῖος σταθμὸς ἦτο ἡ Νεάπολις. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἡ Σάρρα ἠσθάνθη τὸν ἐκ τῶν περιουσιῶν τούτων κάματον.

Ἐῦρεν εἰς Σορρέντον μέγαρόν τι κεκρυμμένον ἐν τῇ χλόῃ, ὅπερ τῇ ἐξήγειρεν ἰδέας διαρκοῦς διαμονῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐκ ροδόχροος μαρμάρου δρυφράκτου περιβαλλομένου δώματος, ἀκούσασα, ἐσπέραν τινα τοῦ Φεβρουαρίου, τῶν πτηνῶν ἀδόντων ἐπὶ τῶν ἠνθισμένων δένδρων, ἡ Σάρρα κατελήφθη ἀκουσίως ὑπὲρ ἀσυνήθους χαυνώσεως. Ἐμεινεν ἐπὶ ὄλας ὥρας, σύννοος ἀπέναντι τοῦ κόλπου, θεωμένη ἀπένω, τὰ ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ ἱστία τῶν balancelles¹ καὶ τῶν speronares² διερχομένων ἐπὶ τῆς βαθυκυάνου θαλάσσης, ταχέως καὶ ἐλαφρῶς ὡς πτέρυγες πτηνῶν. Μακρόθεν, τὰ κύματα ἐλεύκαινον λούοντα τὸν βράχον τοῦ Capri καὶ ἐν τῷ διαφανε-

1. Πλοίαρχα τῆς Νεαπόλεως; μόνον ἐν μέγα ἱστίον ἔχοντα Σ. Μ.

2. Μελιτταῖαι ὀκλάδες. Σ. Μ.

στάτῳ οὐρανῷ, τὸ βλέμμα ἔχανετο, ρεμβόν, ἀόριστον. Ἡ νεανὶς ἐξηπλωμένη ἐν τινὶ ἀνακλίντρῳ ἔμεινεν ἐπὶ ὄλας ἡμέρας ἀφανος καὶ ρεμβώδης. Ἡ Στέβαρτ, ἐκπληκτος, βλέπουσα τὴν σιγὴν ταύτην ἀνεγίνωσκε τὴν Ἀποθήκην τῶν Γνώσεων, τὸ προσφιλὲς αὐτῇ βιβλίον μὴ προφέρουσα λέξιν. Ἐσπέραν τινὰ ἡ Σάρρα εἶπε τοὺς ἐπομένους λόγους ἡμίφωνως :

— Ὁ βίος εἶναι εὐχάριστος ἐνταῦθα ἄς ἀγοράσωμεν τὴν ἰδιοκτησίαν ταύτην καὶ ἄς ἐγκαταστῶμεν.

Ἡ Στέβαρτ, ἥτις δὲν ἐξεπλήττετο εὐχερῶς, ἀπώλεσεν ἅπαν τὸ φλέγμα τῆς ἠγέρθη μετὰ ζωρότητος καὶ προσῆλθε τῇ νεανίδι, ἵνα ἴδῃ ἂν ἦτο ἔξυπνος. Ἡ Σάρρα εἶχε μὲν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς τῆς ἀνεωγμένου, ἀλλ' ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ πνεῦμά της καθυψέν. Ἡ γραῖα ἐξήταζεν ἑαυτὴν μετ' ἀγωνίας ἵνα μάθῃ τί τὸ δυνάμενον νὰ μεταβάλῃ τόσον ἀποτόμως τὰς ιδέας τῆς λαίδου Ὀδοννορ. Ἐπειδὴ ἀπέλαυεν ἐξαιρέτου ὑγείας διελογίσθη ὅτι ἴσως ὠραῖός τις εὐγενῆς νεαπολιτανὸς ἐξῆξε τὴν καρδίαν της. Ἐρριψέν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, δι' οὗ ὅμως οὐδόλως διεφωτίσθη. Ἡ τῆς Σάρρας κατάστασις ἐδεινοῦτο ὀσημέραι. Καταλιπούσα τὴν εὐφρόσυνον μουσικὴν τῶν opérettes, ἦν ἐμελπε μετὰ τόσης τέχνης καὶ χάριτος, ἐπέδωθε εἰς τὴν ἀνάγκωσιν ποιημάτων, ὧν ἐπρομηθεύθη ὀλοκλήρους συλλογὰς.

Ἀκριβῶς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀφίκετο εἰς Νεάπολιν ὁ Βλινὺ ἐπιβαίνων τῆς θαλαμηγοῦ του. Εἶχε συναντήσῃ τὴν μίς Σάρραν ἐπὶ τῆς Chiaia ἀγοράζουσαν ἐν σχήματι ὄφρων στρεπτοῦς (porte-pon-heur) τῇ ἀνέφερε περὶ τῶν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας περιοδευτικῶν σχεδίων του, ἅτινα ἀσμένως ἀπεδέχθη ἡ ὠραία Ἀγγλὶς συναίνεσασα νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτὰ.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνετρόπησαν τὰ πάντα ἐν τῷ μεγάρῳ, ἐροῖπταντο φύρδην μίγδην εἰς τὸ βάθος σάκκων σπουδαῖοι συγγραφεῖς καὶ ἐλεγειακοὶ ποιηταί, πάντα ταῦτα ἐκπλήττοντα τὴν Στέβαρτ, ἥτις ὑπεριδετο ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῶν περιουσιῶν των καὶ τῇ ὑπερεκχειλιζούσῃ τῆς Σάρρας χαρᾷ.

— Ἀλλὰ, κόρη μου, τί εἴχετε ἐσχάτως ; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ καλὴ κυρία.

— Ἐγὼ, οὐδέν, ἤμην μελαγχολικὴ. Σήμερον εἶμαι φαιδρά. Αἱ ἀντιθέσεις, Στέβαρτ, πάντοτε αἱ ἀντιθέσεις εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς, All right ! Ἐμπρός.

Ἀπάραντες διὰ τῆς ἀτμηλάτου θαλαμηγοῦ ἀφίκοντο εἰς Νικαίαν, ἔνθα, κατὰ πρότασίν της, ἐδόθη ἐν τῷ πλοίῳ χορὸς, προσκληθέντων ὑπὸ τοῦ δουκὸς πάντων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου Revanche τυχαίως ἐκεῖ ἐλλιμενισμένου, καὶ τινῶν οἰκειῶν αὐτῷ παρισινῶν κυρίων παρεπιδημούντων ἐν Νικαίᾳ. Ἡ γέφυρα ἦτο πολυτελέστατα κεκοσμημένη, πῶς ἠλεκτρικὸν ἀπλῆτως διαχέομενον ἐχρωμάτιζεν ἄλλοκότως τὰ ἀπειρα ἄνθη καὶ φυτὰ, ἅτινα μετηνέχθησαν ἐκεῖ πρὸς σχη-

ματισμὸν τεχνητοῦ κήπου. Οἱ περιλαμπεῖς ἀξιοματικοὶ τῆς φρεγάτας καὶ οἱ κομποὶ παρισινοὶ κύριοι ἔσπευδον τὴν πρῶτον νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Σάρραν, πλὴν μάλιστα, ἢ ὠραία Ἀγγλίς, ὠρχήθη, διελέχθη, ἀφελέστατα, ἀλλ' οὐδεὶς μᾶλλον τοῦ ἄλλου ἠνυπόθη ὑπ' αὐτῆς. Πράγματι ἡ Σάρρα ἐφαίνετο ἀποφασίσασα νὰ μεῖνῃ ἄγαμος, ὅτε ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τῆς Μασσαλίας ἔσχε τὴν γνωριμίαν τοῦ κόμητος Καναλέλ καὶ τοῦ ὑπασιπιστοῦ τοῦ Πέτρου Σέβερακ.

Δ'

Πρῶταν τινὰ περὶ τὰς ἐννέα ὥρας ἐν τῷ ἐν Παρισίοις ἐνδιακίτηματι αὐτοῦ, ὁ συνταγματάρχης Μερλώ, ἀρτιζύριτος, ἀνάψας ἐξαιρετον σιγάρον ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ ἐφημερίδος Figaro, ὅτε εἰς τὰς Σημειώσεις ἐνὸς κοσμικοῦ, δέκα στίχοι, ἐν οἷς ἀνεφέρετο λίαν γνωστὸν αὐτῷ ὄνομα, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν του. Ἡ παράγραφος διελάμβανε τὰ ἐπόμενα : «Συνοικέσιον : Ὁ στρατηγὸς κόμης δὲ Καναλέλ, ἔσχατος γόνος ἐπιφανεστάτου οἴκου, ἀδεταί, ὅτι μέλλει, καταλείπων τὸν ἄγαμον βίον, νὰ συνάψῃ ὑμέναιον μετὰ τινος ἀξιολατρεύτου καὶ ὀλβιωτάτης Ἀγγλίδος μίς Ὀδονορ. Ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ἐστάλη ἐπιφορτισμένος ὑψηλὴν ἐντολήν, συνήντησεν ὁ στρατηγὸς εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κύκλους τὴν θελκτικὴν ταύτην νεάνίδα, ἣτις ἔσται, τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ἡ Βασιλὶς πασῶν τῶν ὑψηλῶν παρισινῶν μας συναναστροφῶν.»

Ὁ Μερλώ κατελήθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Ὁ Καναλέλ, ὁ γέρον φίλος του, ἐξήκοντούτης, νὰ διαπράξῃ τοιαύτην παραφροσύνην ! Καὶ διὰ τίνα ; Διὰ μίαν ἀλλοδαπὴν, Ἀγγλίδα συναντηθεῖσαν εἰς τινὰ αἰθουσαν ! Ἡτο τοῦτο δυνατόν ; Ὁ συνταγματάρχης ἀνέλαβε τὴν ἐφημερίδα, ἣν ἀφῆκεν ἐν τῷ ἱλιγγῷ αὐτοῦ, καὶ ἀνέγνωσεν αὐτίς. Δὲν ἐπλανᾶτο. ἔξετίθεντο πάντα εὐκρινῶς καὶ σαφῶς. Προῦκειτο περὶ τοῦ στρατηγοῦ, διατελοῦντος προσωρινῶς ἐπὶ ἀποστολῇ ἐν Ῥώμῃ· δὲν ὑπῆρχον δύο Καναλέλ, τοῦ κόμητος ὄντος τελευταίου γόνου τῆς οἰκογενείας του. Ὁ κεραυνός, πίπτων ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἢ ἡ δεσποινὶς Μερλώ ἀποδιδράσκουσα ἐκ τοῦ λυκείου τῆς, δὲν ἤθελον τόσῃ σφοδρῶς ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ συνταγματάρχου. Ἐρριψε τὸ σιγάρον του καὶ ἤρξατο νὰ διασκελίξῃ διὰ μακρῶν βημάτων τὸ σπουδαστήριόν του ἐπὶ δύο ὥρας, δηλ. χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του ἐποίησε περίπατον δύο λευγῶν.

Κατὰ τὴν στενόχωρον καὶ βιαίαν ταύτην κίνησιν, ὁ Μερλώ διελογίζετο. «Οὕτω λοιπόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, νοῦς τόσον διαυγῆς καὶ ὀξυδερκής, ὡς ὁ τοῦ στρατηγοῦ, ἠδύνατο νὰ τυφλωθῇ ! Καὶ πρὸς τοῦτο ἤρκει ἡ πρώτη τυχούσα γυνή ! Αὐτὴ ἢ Ἀγγλίς, ἣν εἶχε συναντήσῃ ἐν τινὶ τῶν ὑψηλῶν κύκλων τῆς Ῥώμης ἀβιούση, τίς οἶδε ! τυχοδιώκτριά τις ἐξ ἐκείνων, αἰτινες περιτρέχουσι τὸν κόσμον, ὧφειλε νὰ σαγηνεύσῃ τὸν πεπειραμένον κόμητα ! Ἐπέπρωτο ὅπως ὁ Καναλέλ, ὁ ἐξόχως ἀριστο-

κρατικός, ὁ διελθὼν θυελλώδη νεανικὸν βίον, ὁ διαδραμῶν ἀπάσας τὰς περιελίξεις τοῦ φιλαρέσκου σταδίου, νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα τοῦ γάμου ὡς ἀπειρός τις νεανίας, ὡς μωρός ! Διότι, ἀναμφερῆστως τῷ ἐστήθη παγίς. Ἡ Ἀγγλίς προφανῶς ἐδεδεάσθη ἐκ τοῦ μεγάλου οἰκογενειακοῦ ὀνόματος τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς κολοσιαιᾶς περιουσίας του.

Ἄλλ' εἰς τὰς ὑποθέσεις του ταύτας ἀντετίθετο ρητῶς ἡ σημείωσις τοῦ φύλλου λέγοντος ὅτι ἡ μίς Ὀδονορ ἦτο ἀξιολάτρευτος καὶ ὀλβιωτάτη ! Ἀξιολάτρευτος ! Τότε ὁ Καναλέλ ἠδύνατο ν' ἀποπλανηθῇ καὶ νὰ συζευχθῇ ἐξ ἔρωτος ; Ὀλβιωτάτη ! Ἡ Ἀγγλίς λοιπὸν συζευγνυμένη τὸν κόμητα δὲν ἀφεώρα εἰς τὰ χρέματά του ; Τότε διατί ; Ὁ κόμης ἠδύνατο εἰσεῖτι νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐμπνέειν πάθος !

Ὁ Μερλώ ἔστη πρὸ τοῦ κατόπτρου, ρίψας ἐν βλέμμα ἐν αὐτῷ : Ἡ ἀντανაკλασθεῖσα εἰκὼν του, τῇ ἐπάνῃ τόσον ὀλίγον πεπονημένη ἵνα ἀρέσκῃ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδεχθῇ ὅτι ἀνὴρ, πρεσβύτερος αὐτοῦ κατὰ ὀκτῶ μῆνας, ἤθελεν ἀναρπάσῃ διὰ τῆς ἀκρας τοῦ λευκοῦ μύστακος του τὴν καρδίαν ἀξιολατρεύτου ὀλβιωτάτης νεάνιδος, ἔστω καὶ Ἀγγλίδος, δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα ἐκκεντρικῆς. Εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐσφαλμένως ἀνεγράφετο ἐν τῇ ἐφημερίδι ἡ εἰδησις αὕτη, ὅτι ὁ γράφας ἦτο κακῶς πεπληροφορημένος, ὅτι ἦτο δυνατὸν ἢ μίς Ὀδονορ νὰ εἶναι θελκτικῆ, ἀλλ' ὄχι καὶ πλουσιωτάτη. Καὶ ἐσκέφθη, ἀπεφάσισε καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὁ φίλος του ἦτο οἰκτρότατον θῦμα τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπαυσεν ἀποτόμως τὸν περίπατόν του, καὶ ἐξερράγη γελῶν. Ὁ Καναλέλ, ὁ δὸν Ζουὰν οὗτος, ὁ ταπεινῶν ἄλλοτε διὰ τῶν κατακτητῶν του, ὁ πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐπιζητούμενος καὶ ἐνοουόμενος κόμης, ὁ ὑπὸ τῶν ὠραίων γυναικῶν καταδιωκόμενος ἱππότης, νὰ πέσῃ τόσον οἰκτρῶς, νὰ συζευχθῇ νεάνιδα !

Αἴφνης, ὁ συνταγματάρχης ἠλλαξεν ὄψιν· ἐπληξε τὸ μέτωπον ἰσχυρῶς διὰ τῆς χειρὸς, καὶ ἄπαν τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν του ἀνέρρευσε εἰς τὰς παρειάς· ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκραγῆ καὶ μετὰ τινὰ σκέψιν, ἀνέκραξεν ἐκθύμως :

— Διάβολε ! ναί, αὐτὸ εἶναι ! Τί ζῶον εἶμαι ; Καὶ κάμνουσιν ἄλλο αἰ ἐφημερίδες ! Εἶναι ψευδῆς εἰδησις, εἶναι ψεῦμα ! . . .

Καὶ με φωνὴν βραγχώδη, ἐν τῇ χαρᾷ του, ὁ συνταγματάρχης ἤρξατο τερετιζῶν ἐπὶ τοῦ τόνου νεωτάτου τινὸς ἄσματος :

— Εἶναι ψεῦμα . . . Τρά λά λά ! . . . Εἶναι ψεῦμα . . . τρά λά λά ! . . . Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ἴδιον τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ νὰ μὴ χαίρῃ καὶ μάλιστα ὅταν εἶχεν ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο, συνωφρῶθη πάραυτα, καὶ τὸν λιχανὸν τῆς χειρὸς ἀπειλητικῶς κινήσας,

— Ἐνόσῳ δὲν κόπτουν τὸ αὐτὶ κανενὸς ἀπ' αὐτοῦς τοὺς κυρίους ἐφημεριδογράφους ὁ ἰδιωτικὸς βίος τῶν τιμίων ἀνθρώπων θὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν φλυαρῶν. Ἐπεθύμουσαν κάποιος ἀπ' αὐτὰ τὰ ζόανα νὰ ἔ-

γραφε ἓνα στίχον δι' ἐμέ . . . Μὰ τὸν διὰβολον ! θὰ ἔβλεπε ποσ' ἀπίδια βάλλ' ὁ σάκκος τοῦ συνταγματάρχου τῆς πρώην αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ! . . .

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Μερλώ ἐνεδύθη τὸν μανδύαν του, ἠσφάλισε καλῶς τὸν πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δούς ὑφὸς ἀρήτιον, ἐξετόξευσε ἐπὶ τῆς ἐν τῷ κατόπτρῳ εἰκόνος του βλέμμα φρικαλέον καὶ δραξάμενος τῆς ράβδου του, κατήλθε τὴν κλίμακα, τερετιζῶν τὸ αὐτὸ ἄσμα καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὸ καφεῖον τοῦ Helder ἀγούσαν πρὸς ἀριστον.

Πρὸ τούτου ὅμως διηυθύνθη εἰς τὸ ἐγγύτερον γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου. Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ φαιδρότατος, καὶ ἔλαβεν ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενον φύλλον ἔντυπον, ἵνα γράψῃ τηλεγράφημα. Παρατηρήσας γέροντα κύριον, ὅστις ὑπὸ μάλης ἔχων δεσμίδα χαρτίων ἔγραφεν ὄρθιος πρὸ ὑψηλοῦ ἀναλογίου, περιέμεινε δευτερόλεπτά τινα, μεθ' ὃ, ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονὴν, ἤρξατο γογγύζων κατὰ τῆς ἀδιακρισίας τινῶν, οἵτινες ἐμίσθουν ἐπ' ἀρίστον τὰς γραφίδας διὰ τὸ κοινὸν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως προωρισμένας. Ὁ γέρον κύριος διὰ φωνῆς ἠρέμου, παρετήρησεν αὐτῷ ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γραφίς δὲν ἀνήκεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλ' ἦτο ἰδική του. Καὶ προσήνεγκεν αὐτὴν προσηνῶς τῷ συνταγματάρχῃ, ἣν ἔλαβεν οὗτος ἀλαζονικῶς πως, ὡσεὶ παρεῖχεν ἐκδούλευσιν τινα τῷ εὐγενεῖ ἀγνώστῳ, καὶ δι' ἀγωνιώδους καὶ ζηρᾶς ὡς ὁ χαρακτῆρ του γραφῆς, ἔγραψε ταύτας τὰς λέξεις :

«Καναλέλ. Μέγαρον Δόρια. Ῥώμην. Ἰταλίαν. Ἐμαθον προσεχῆ γάμον σου παρὰ Figaro. Ἐγέλασα πολὺ. Δὲν σ' ἐνόμισα τόσον βλάκα. Ἀσπασμούς. Μερλώ.»

Χρησιμοποίησας οὕτω τὰς εἰκοσι λέξεις του, ἀπέδωκε τὸν κάλαμον εἰς τὸν γέροντα κύριον ἀναμένοντα αὐτὸν ὅπως ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ τῷ ἐκφράσῃ οὔτε μίαν λέξιν εὐχαριστήσεως, ἐπλήρωσε καὶ ὑπογελῶν ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει, ἣν θὰ ἐνεποίει τῷ κόμητι ἡ λήψις τοῦ τηλεγραφήματός του, μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου κορεσθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἀμέριμος, ἀπῆλθε.

Ἡμέραν τινὰ παρασκευὴν, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ συνταγματάρχης μετέβη εἰς τὸ λυκεῖον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θυγατρὸς του· ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐποπτρίας νὰ καλέσῃ τὰς δεσποινίδας Μερλώ καὶ Δεσυνὴ εἰς τὸ ἐντευκτήριον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρετήρησεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ἀκούσασα τὴν αἴτησίν του, ἐθλίβη πως. Τὸ αἷμα τοῦ συνταγματάρχου ἐπάγη πρὸς στιγμὴν, ἐνόμισεν ἀμέσως ὅτι ἐνδεχόμενον θὰ συνέβῃ ἀπευκτίεν τι εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ, διὰ φωνῆς πνιγνῆρας, ἀνέκραξε.

— Τί συνέβῃ λοιπόν ;

— Ὁ κ. συνταγματάρχης δὲν θὰ δυνήθη νὰ ἴδῃ σήμερον ἢ μόνον τὴν δεσποινίδα Μερλώ, ἀπεκρίνατο ἡ ἀδελφὴ, ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ, ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης ἀφῆκε τὸ μοναστήριον . . .

— Ἀφῆκε τὸ μοναστήριον ; ἀνέκρα-

Ξενό συνταγματάρχης με ἦθος φρικαλέον. Πῶς! Ἄφ' ἤκε τὸ μοναστήριον;

Καὶ τῆς φαντασίας τοῦ ἀκαριαίως ἐνεργούσης, ἐνόμισεν ὅτι συνέβη ἡδὴ ἀρπαγή, ἀποπλάνησις, ὑπὸ τινος φιλαρέσκου νεανίου ἀναρριχηθέντος ἀπὸ τῶν τοίχων τοῦ κήπου καὶ ἀρπάσαντος τὴν δεσποινίδα Δεσυνή, παρὰ τὰς σπαραξικαρδίους κραυγὰς τῆς. Διατί νὰ μὴ ἦτο ἐκεῖ, αὐτός, ὁ Μερλώ! . . . Θὰ ἔβλεπον πῶς ἤθελε προασπίσει τὴν ἀθωότητα καὶ τρέψῃ εἰς φυγὴν τοὺς θρασεῖς ἀρπαγὰς.

Ὁ συνταγματάρχης ἀφ' ἤκε τὸσφ σφοδρὸν ὄρουγμόν, ὥστε ἐξεπλάγη καὶ αὐτός, ἔσχε δὲ ἀόριστόν τινα ὑπόνοιαν ὅτι, ἐν τῷ ἡρέμῳ ἐκεῖνφ μοναστηριακῷ ἐντευκτηρίῳ ὤμιλησεν ἴσως ὑψηλοφωνότερον τοῦ δέοντος. Ἄλλ' οἷα ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία αὐτοῦ ἀκούσαντος τῆς ἀδελφῆς. νὰ τῷ λέγῃ ἐν ἀπαθείᾳ καὶ ἀδιαφορίᾳ περὶ τῶν ἀθλιότητων τοῦ βίου.

— Ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ ἐτελεύτησε τὴν πρῶταν ταύτην, καὶ ἐπέμφαμεν τὴν προσφιλεῖν θυγατέρα του, ὅπως δεηθῇ παρ' αὐτῷ.

Τὸ ὡς λάβρα ἠφαιστείου ζέον αἶμα τοῦ Μερλώ πάραυτα κατηνύασθη. Ὁ μαρκήσιος ἀπέθανε . . . Τοῦτο ἦτο γεγονός! . . . Διελογίσαστο ὁ μαρκήσιος ἀπέθανεν, ἡ δὲ δεσποινὶς Δεσυνὴ ἔμελλεν ἀναμφιβόλως νὰ καταλίπῃ τὸ λύκειον, ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ἔμενε μόνη ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τῆς συντροφῆς τῆς. Ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ, ἠδύνατο ὁ Μερλώ ν' ἀφήσῃ ἐπὶ πλέον τὴν κόρην μακρὰν αὐτοῦ; Δὲν τὸ ἐνέκρινε, πλὴν ἔβλεπε μετὰ θλίψεως, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἔμελλε νὰ συνοικήσῃ ἐν τῇ αὐτῇ μετ' αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἔζη ὡς ἀγαμος νέος. Ἐφαντάσθη, πρὸς στιγμὴν πάσας τὰς ἔξεις αὐτοῦ μεταβληθείσας, τὸν πεφιλημένον βίον του συνταραχθέντα, καὶ τὴν εὐφρόσυνον ἐλευθερίαν του καταρρεύσασαν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνησυχίας, τὰς μερίμνας, τοὺς φόβους οὓς ἀναμφιέκτως ἤθελε προξενεῖ αὐτῷ ἡ δυσχερὴς ἐπαγρύπνησις ἐπὶ νεανίδος, γυναικὸς ἡδὴ.

Ἡ Μαγδαληνὴ προσελθούσα διέκοψε τοὺς ὀδυνηροὺς τούτους διαλογισμοὺς του.

Ἡ θελκτικὴ κόρη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς τῆς, χέουσα χεῖμαρρον δακρῶν. Ἡ καρδιά τῆς συσχεθεῖσα ἀπὸ πρῶιας ἐξεχειλίσειν ἐλευθέρως. Ὁ συνταγματάρχης, καταθρονηθεὶς ὑπὸ τῆς θέας τῆς θλίψεως ταύτης, ἐκάθισε τὴν θυγατέρα του παρ' αὐτῷ, καὶ, κάτω νεύων, ἐτονόησε μηχανικῶς: «Ἐμπρός, Μαγδαληνὴ, θάρρος!» οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκων νὰ τῇ εἴπῃ.

Τῆς Μαγδαληνῆς κατευνασθείσης πως, ὁ συνταγματάρχης ἐπλημμυρήθη ὑπὸ λόγων. Βεβαίως, ὁ κ. Δεσυνὴ δὲν ἦτο φιλόστοργος πατὴρ, οὐδέποτε ἤρχετο νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του, οὐδ' ἀνησύχει περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἦτο πατὴρ ὀπωσδήποτε, τούτου ἀπιόντος ἡ Λευκὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπ' οὐδεμιᾶς καρδίας ἠλπίζεν, ἢ ἐπὶ τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς φίλης τῆς. τῆς ἀληθοῦς ἀδελφῆς τῆς. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μερλώ, διδοῦσα πλείω ἐξοδὸν εἰς τὰ δάκρυά

τῆς, ἀφηγεῖτο τῷ πατρὶ πάσας τὰς τρυφερὰς ἀδρότητας τῆς Λευκῆς, καὶ πόσον τῇ καθήδυνη τὴν πικρίαν τῆς μοναστηριακῆς ὑπάρξεώς τῆς. Τι θ' ἀπέδωκεν ἄνευ τῆς φίλης τῆς; Καί, νῦν, αἰ τοῦ βίου περιπέτειαι ἔμελλον ἴσως νὰ χωρίσωσιν αὐτάς, τὰς ἀχωρίστους.

Οἱ ζῶντο οὗτοι λόγοι τῆς Μαγδαληνῆς ἐμαλάκουναν τὸν ἐσκληρωμένον φλοιὸν τῆς γηραιᾶς καρδίας τοῦ Μερλώ, λίαν συγκινηθέντος, ἀπεμάχαστο διὰ τοῦ χειριδωμένου δακτύλου του μικρὸν δάκρυ, ὅπερ ἀνῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐχειρῶθη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ, εἶπε, δὲν εἶναι μόνη εἰς τὸν κόσμον, ἔχει τὸν θεῖόν τῆς, τὸν κόμητα Καναλέλ, τὸν ἐξαιρετόν φίλον μου. Εἶναι λαμπρὰ καρδιά ὁ στρατηγός. Θὰ προστατεύῃ τὴν Λευκὴν, καὶ ἔχει δικαίωμα, διότι εἶναι ὁ φυσικὸς κηδεμὼν τῆς. Σὺ δὲν θὰ χωρισθῆς ἀπὸ τὴν φίλην σου, θὰ τὴν βλέπῃς εἰς τοῦ στρατηγοῦ. ὁπότεν θέλῃς.

Οἱ λόγοι οὗτοι κατεπράυναν πως τὴν Μαγδαληνὴν, ἣν ἰδέα τις ἔθλιβεν. Ἡ φίλη τῆς ἦτο μακρὰν αὐτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ εἶχε μεγίστην ἀνάγκην τῶν παρὰμουθίων καὶ τῶν ἐνθαρρύνσεών τῆς. Ἡδὴ, ἠρεισμένη ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ πατρὸς τῆς μετὰ τὰ τρυφερὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ τραχέος καὶ ἐρυθροῦ ὠτός τοῦ συνταγματάρχου, ἡ Μαγδαληνὴ ἰκέτευεν αὐτόν! Ἄν ἤθελεν, ἐπὶ μίαν μόνην ὥραν, νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δεσυνῆ, οἷαν χαρὰν θὰ ἠσθάνετο ἡ Λευκὴ βλέπουσα τὴν φίλην τῆς! Τώρα μάλιστα ὁπότε αὐτὴ ἦτο ἄνευ στηρίγματός, ἄνευ συμβουλῆς, ἐγκαταλελειμμένη εἰς αὐτήν, ἔμελλουσα ἴσως νὰ παλαίσῃ πρὸς σπουδαία συμπεριροντα κατὰ ξένων, ἡ παρουσία ἀνδρός, μάλιστα ἀνδρός ἐκ τῆς θέσεώς του ἐπιβάλλοντος, τοῦ συνταγματάρχου, θὰ ἔχυνεν ἀναμφιβόλως βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὴν ἀρτίπληκτον καρδίαν τῆς φίλης τῆς. . . διότι οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἶναι ἀσπλαγχνοὶ ὅταν ἔχουσι δοσοληψίας μετὰ μιᾶς γυναικὸς! . . .

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Μερλώ ὠρθώθη, ὡς γηραιὸς ἵππος τοῦ στρατοῦ ἀκούων ἠχοῦσαν τὴν σάλπιγγα, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου. Ναί! νὰ προασπίσει τὴν ἀνυπεράσπιστον ἀνεψιᾶν τοῦ φίλου του ἦτο καθήκον του.

— Ἐχεις δικαίον, ἀνέκραξε, πρέπει νὰ μεταβῶμεν παρὰ τῇ Λευκῇ, οὐ μὲν πρὸς παρὰμουθίαν, ἐγὼ δὲ πρὸς ἀμυναν αὐτῆς. Νὰ ζητήσωμεν λοιπὸν ἀμέσως ἀδειαν ἐξοδου ἀπὸ τὴν διευθύντριαν καὶ νὰ ἀναχωρήσωμεν.

Μετὰ τινα λεπτά, ὄχημα ὠδήγει τὴν Μαγδαληνὴν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὴν ὁδὸν Bellechasse.

[Ἐπεταί συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μετὰ τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν φύλλου ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ Ἀ' φυλλάδιον τοῦ λαϊκοῦ ἀναγνώσματος τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν, ἀντὶ εὐτελεστάτης σχετικῶς δαπάνης, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο, παρακαλοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι μετὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τοῦ φυλλαδίου ὄρου; ἡμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἀλκιβ. Σηπλιάδην, Δ. Γαβριλάκην, Ἐμ. Βεκιερέλην καὶ Μιχ. Κ. Στυλιανοῦ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Ναυτέρην καὶ Γ. Δελαγραμμάτικαν. Συνεμορφώθημεν τοῖς δελταρίοις ὑμῶν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Δριβελόπουλον. Ἐγράψαμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερράιλ, δρ. 220 — Ἡ Ἀμαζία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐαδιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 41. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 220. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδεντρίας δρ. 140. — Ἡ Μοσχομάγχα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 220 — Ἱστορία δύο Μελλονόμενων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 130 — Τὰ ἔγγραφα ἐνὸς Κακουρήματος δρ. 270 — Κλεοπάτρα δρ. 270 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 170. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 430 — Ἡ Μάχη (τόμοι 3) δρ. 660 — Περιόδια ἐν Περσῇ, μετ' εἰκόνων δρ. 330. — Παρισίαν Ἀπόκρυφον, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιᾶραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου, Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50. — Παλαιὰ Ἀμαρτίαι λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου λεπ. 60. Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 420 — Εἰκοσιπενταετὴς Ἑλλήν πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἡ Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη, δρ. 150. — Εὐθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Εὐθροὶ προσωποδοφοί, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουνάνου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Εὐθροὶ δερμοί, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 150. — Ἡ καλύβη τοῦ Θωμά ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρρίεττις Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 250. — Ἱατρὸς Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἴζολίνα ἢ Μεξικανὴ, μυθιστόρημα μετάφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2.